Bayer Zsolt:

Nyílt levél John McCainnek

Magyar Hírlap – 2014.12.04.

"Ön az igazi becsületes (ebben nincs cinizmus!), együgyű, háborús plakátra való, kőbunkó amerikai."

Szenátor Úr!

Ön neofasiszta diktátornak nevezte Magyarország miniszterelnökét. Magyarország a hazám. A neofasisztának nevezett miniszterelnök a barátom, még ha nem is a szó klasszikus értelmében. Évente körülbelül háromszor beszélünk egymással, de ő azon kevés emberek egyike, akivel elmennék a háborúba, ha érti, mit jelent ez.

Az ön szavaira egyetlen mentség van: önnek fogalma sincs arról, mit beszél. És ezzel nincs egyedül. Európai bulvárértelmiségiek hada, kommunizmusból jött „entellektüelek", mértéket és eszet vesztett amerikai republikánus szenátorok fasisztázzák ellenfeleiket. Ahogy Ernst Nolte írta: *„A nyugati világ számos szerzőjénél találkozunk a fogalom – többnyire implicit – használatával, annak ellenére is, hogy a kommunisták előszeretettel használják azt támadó fegyverként összes ellenfelükkel szemben."* Ön szakított az eddigi implicit használat szemérmes sunyiságával. Viszont csak alátámasztani tudja Nietzschét, akinek zseniális tévedéseiben is félelmetes igazságok lapulnak, és aki szerint a zsidó-keresztény ressentiment elszegényíti a világot.

Ön az elszegényített világ cégére és cégérese.

Persze vannak a fasizmus tárgyában hozott és természetesen megfellebbezhetetlennek mondott ítéletek között olyanok is, amelyek mögött legalább van némi intellektuális teljesítmény, még akkor is, ha semmi sem igaz belőlük. Thomas Mann például Hitler bukása után azt írta az ***Ez a béke*** című munkájában, hogy a fasizmus a tömegek diktálta kortendencia, amely teljes győzelmet aratott. A győzelem pedig *„Európának a politikai, morális, intellektuális területen jelentkező fasiszta beszivárgás iránti pszichológiai fogékonyságának"* köszönhető. E tárgykörben szintén Nolte jegyzi meg, hogy Mann a ***Bruder Hitler*** című esszéjében *„döbbent csodálkozással fedezi fel Hitler sajátos egzisztenciája és a művészlétről alkotott saját alapelgondolása közötti mély rokonságot"*.

Lám, egy Thomas Mann szintű elme paranoiájában önmagában is felfedezi a fasizmus (sőt, a nemzetiszocializmus!) magvait. Ez a veszély az ön esetében természetesen nem fenyeget. Ön ugyanis képtelen bármit is felfedezni. Ön az igazi becsületes (ebben semmi cinizmus nincs!), együgyű, háborús plakátokra való, kőbunkó amerikai prototípusa. Aki megtanulta egyszer a fasiszta kifejezést, és azóta bárkire ráhúzza, aki éppen nem tetszik valamiért.

Amúgy Thomas Mann a már idézett művében azt írja, hogy a fasizmus *„olyan korbetegség, amely mindenütt otthon van, amelytől egyetlen ország sem mentes"*. Az ön hazája sem, szenátor úr! Bizony, ilyen bonyolult és összetett a világ. Egy önhöz hasonló idióta, egy bizonyos Dorothy Thompson nevű egykori újságíró és rádióriporter fedezte fel Amerikában a fasizmust annak idején, éppen úgy, mint most ön Magyarországon. Nolte írja: *„Még Roosevelt Amerikája sem kerülhette el a hasonló szemrehányásokat. Dorothy Thompson a New Dealben igyekezett fasiszta tendenciákat felfedezni, Rooseveltet 1934-ben már Mussolinivel hasonlították össze, és még 1940-ben is számos amerikai szállt szembe szenvedélyesen az elnök »cezarizmusával« és »vezérelvével«."*

Miért is történt ez? Mert a világgazdasági válság hatására egyre többen elkezdtek azon gondolkodni, fenntartható-e a kapitalizmus addigi formájában. És sorra születtek a nemleges válaszok. A sort a 19. század végén XIII. Leó pápa nyitotta meg Rerum Novarum enciklikájával. A keresztényszocialista áramlatok keresték a megoldást a proletariátus tarthatatlan helyzetére. A pápai enciklika – miután elveti a marxizmus megoldási javaslatait – hitet tesz a kizsákmányolás megszüntetése és a munkásság jogainak biztosítása mellett. Hangsúlyozza a család primátusát és a korporativizmus fontosságát. És bizony, szenátor úr, éppen ezért lett például a kommunisták szemében a Rerum Novarum is a reakciós fasizmus dokumentuma. S talán nem véletlen, hogy az osztályharcot elvető olasz fasizmus is éppen a korporáció miatt lett a kommunisták első számú ellensége, és a baloldali meghatározásokból soha sem hiányozhat annak hangsúlyozása, hogy a fasizmus és a korporativizmus kéz a kézben jár.

A Rerum Novarum: fasiszta enciklika.

Aztán folytathatjuk a sort Keynesszel. Úgy is, mint a New Deal ideológiai megalapozójával. Ő volt az, aki ***A laissez-faire vége*** című tanulmányában először bírálni merte a liberális gazdaságpolitikát, amennyiben is az teljes mértékben elveti az állami beavatkozást a gazdaságba. Az általános elmélet című fő művében pedig olyan „istentelenségeket" állít, miszerint olykor érdemes a pénzt a bankok helyett magunknál tartani. S hogy válságok idején igenis az államnak kell beavatkoznia a folyamatokba, mégpedig úgy, hogy például beruházások finanszírozásával fenntartja a keresletet és csökkenti a munkanélküliséget. Megengedhetőnek tartja a fedezet nélküli pénzkibocsátást, még a költségvetési hiány növelése árán is. Keynes kimondta, hogy a piac önmagában nem tudja fenntartani a gazdasági egyensúlyt.

Tehát Keynes is fasiszta volt.

Miképpen Roosevelt, aki Keynes elvei alapján dolgozta ki a New Deal rendszerét, amelyben szakított a szabad piac dogmájával és az állam minden addiginál erőteljesebben avatkozott be a gazdasági folyamatokba, és aki hatalmas közmunkaprogramokat hirdetett.

Fasiszta volt, mint Orbán. Vagy mint ön, szenátor úr. Emlékszik, mit írt önről a Libertarian Today nemrég? Ezt: *„Neo-fascist McCain says constitutional, due process protections for American citizens should be suspended because terrorism exists."*

Nem várom el öntől, hogy bármit is megértsen mindebből. Nem kell értse, hogy a *Dreyfus-ügy* nélkül nincs *Action Francaise*, *Action Francaise* nélkül nincs *olasz fasizmus*. Azt sem kell megértenie, hogy az ön hazájának nyomorult gazemberei által okozott legutóbbi világgazdasági válság ismételten újféle megoldásokat követel. Olyasmiket, mint a New Deal volt annak idején. Csak ameddig a FED szabadon nyomhatja a pénzt rogyásig, és ameddig bármekkora lehet az amerikai államadósság, addig ez itt nekünk, a gyarmatokon tiltva van. És ha valaki mégis tenni akar valamit, azt lefasisztázzák.

Nolte igazságát pedig végképp nem kell megértenie: *„Az úgynevezett imperializmus 1914 előtt mindenütt a nemzetállamok banális egoizmusa, illetve a liberális és szocialista tradíció kifinomultabb igényei között kötött kompromisszumnak mutatkozott. Sem Cecil Rhodes, sem Theodore Roosevelt, sem pedig Friedrich Naumann nem akart mást, mint a mindenkori kultúreszmét minden érintett nép előnyére és üdvére kitágítani. De nem volt-e kézenfekvő az is, hogy ez az imperializmus alaptermészeténél fogva önmagára tanult meg fenntartás nélkül igent mondani?"*

(Ui.: A *ki takarodjon hamarabb az anyja keservébe* verseny tegnapi és mai fordulóját összetettben az ön szavait hozsannázva üdvözlő magyarországi hazaáruló sajtómunkások nyerték. De egyéniben öné az aranyérem! Gratulálunk hozzá!)

Lovas István

A szenátor takarója

Magyar Hírlap – 2014.12.04.

Orbánt újfasiszta diktátornak nevezni nehezebb, mint Obamát és több amerikai elnököt tömeggyilkosnak

„Súlyos kritikával érintette (!) Magyarországot John Mccain (helyesen McCain) szenátor – vélekedett Simonyi András korábbi washingtoni magyar nagykövet a Klubrádió Reggeli gyors című műsorában" – olvasható az idézet a rádió honlapján, miután tegnap az adó reggeli műsorában az SZDSZ-kedvenc Simonyit reagáltatták a republikánus szenátornak nemhogy Magyarország „legfőbb szövetségesétől", de annak legnagyobb ellenségétől is elfogadhatatlan hazugságára, amely kedden az amerikai szenátusi vitában hangzott el. Ott Colleen Bell magyarországi nagykövetté történő kinevezését ellenezve McCain azt mondta Bell jövőbeni „állomáshelyéről", hogy *„egy nemzet annak a határára került, hogy feladja a szuverenitását egy újfasiszta diktátornak, aki ágyba bújik Vlagyimir Putyinnal, és mi a Gazdagok és szépek producerét küldjük oda nagykövetnek"*.

És most azonnal szögezzük le: a tények világában Orbán Viktort újfasiszta diktátornak nevezni lényegesen nehezebb, mint Obamát és a hidegháború utáni összes amerikai elnököt tömeggyilkosnak. Ha pedig egy amerikai elnök Charles de Gaulle néhai francia elnököt nevezte volna újfasisztának, amiért mintegy félmillió algériait öltek meg az észak-afrikai gyarmat megtartásáért küzdő katonái, a volt tábornok-elnök nemcsak a NATO katonai parancsnokságából vonta volna ki országát, de az egész szervezetet úgy hagyta volna ott, mint algériai veresége után a francia eb a szaharai országot. Arról nem beszélve, hogy Franciaországban vagy bárhol máshol a világon, egy ekkora sértést nemhogy üdvrivalgás nem kísérne, mint történt ez nálunk balliberális oldalon, hanem az az egyöntetű felháborodás olyan cunamiját váltja ki, amely az Egyesült Államok nagykövetségének épületét is veszélyeztette volna.

Mielőtt azonban egy pillantásnál kicsit nagyobb figyelmet szentelnénk annak, hogy ki is John McCain, és ő kivel bújik egy ágyba, tegyünk néhány megjegyzést a republikánus szenátor háromszor is megismételt állítására, amely fölött médiánk elsiklani látszik. Holott olyasmit mondott, ami a jobboldali sajtó régi „rögeszméjét" erősíti meg, igen csak nem a várt oldalról. Mégpedig azt, hogy szemben a hazai balliberális véleményformálók zsolozsmájával, amely szerint „mit számít az Egyesült Államoknak egy olyan kis vacak ország, mint Magyarország?", McCain hangsúlyozottan kiemelte: Magyarország „nagyon fontos ország", majd ezt kétszer megismételve azt is mondta, hogy „létfontosságúak" vagyunk az Egyesült Államok „nemzetbiztonsági érdekére" nézve. A McCain-féle újfasisztázás hevében a szenátori szájon kicsúszott, a balliberális oldalnak igen kínos megállapítást a tegnapi Népszava így finomította McCaint „idézve": *„Bellt azonban éppen Magyarországra küldik, egy érzékeny kelet-európai szövetséges államba…"* Simonyival fogalmazva: McCain nem az „érzékeny" szóval „érintett" bennünket.

Most pedig következzék a republikánus elnöki jelöltségért is 2008-ban csatasorba állt McCain. Az amerikai fősodratú, neokonzervatív („neokon") ellenességgel eddig még nem vádolt Daily Beast című hírportál – amely négy éve egyesült a Newsweek hetilap portáljával – ezzel az összefoglalóval kezdi ***A „neokonzervatívoknak" vissza kell vonulniuk***. Miért ne neveznénk őket „imperialistáknak" című, 2013. május 6-án megjelent cikkét: *„Hát persze, az emberek szeretik rugdalni őket, de mik is pontosan a neokonzervatívok? Héják vagy csak zsidó héják? Peter Beinart cikke az egyre inkoherensebb meghatározásról és arról, hogy miért ne próbálkoznánk az »imperialista« fogalommal."* (Amerikában neokonoknak leegyszerűsítve ma azokat a minden külpolitikai problémát bombázással megoldani akaró befolyásos embereket nevezik, akik számára a legfontosabb érdek Izraelé.) A cikk köz- és elismert szerzője McCaint kijelentései alapján a neokonok emberének nevezi.

A világon számos nyelven megjelenő Huffington Post hírportál 2008. október 27-én ***Vajon John McCain neokon?*** címmel megjelent cikkében azt a választ adja, hogy McCain külpolitikai kérdésekben egyértelműen a neokonok táborához tartozik. Ami nem csoda azután, ha elolvassuk ugyanennek a portálnak 2008. július 1-jén megjelent anyagát, amelyben ismerteti: *McCain az AIPAC (az Egyesült Államok legerősebb Izrael-barát lobbiszervezete) előtt ígéretet tett, ha ő lesz az elnök, az egész Közel-Keleten háborúzni fog, Iránt beleértve, de még ott sem áll meg. Folyamatosan megszállva tartja Irakot és más területeket, Kurdisztántól Kandahárig*.

Az igen tekintélyes, kéthavonta megjelenő amerikai National Interest nevű neokonzervatív folyóirat portálján 2012. augusztus 29-i keltezéssel ***John McCain neokon kiáltványa*** címmel megjelent cikke ezzel a mondattal kezdődik: *„Nem titok, hogy John McCain, az egykor kiemelkedő realista, az elmúlt két esztendőben fokozatosan áttért a neokonzervativizmusra. Most ő a mozgalom legláthatóbb bajnoka…"* Az írás kiemeli, hogy McCain támadja Obama globális passzivitását katonai ügyekben, és azzal vádolja az elnököt, hogy elidegeníti Izraelt.

Tavaly májusban John McCain szenátor beslisszolt Szíriába, hogy – mint a fősodratú amerikai média beszámolt róla – találkozzon az ottani kormányt minden eszközzel megdönteni akaró, amerikai segítséggel is háborúzó Szabad Szíriai Hadsereg vezetőivel. Csakhogy – és most először idézzünk egy nem fősodratú, igen tekintélyes háborúellenes amerikai hírportált, az Antiwar.org-ot – Justin Raimondo, a portál főszerkesztője 2014. szeptember 25-i írásában leleplezte, hogy **McCain szenátor Szíriában találkozott az Iszlám Állam terroristáival is**, mint ahogyan azzal szenátortársa, Rand Paul joggal vádolta. És találkozott az Északi Vihar Brigáddal, amely az amerikai Steven Sotloff újságírót pénzért adta el az Iszlám Államnak, amely szervezet lefejezte. Azaz McCain Sotloff és más honfitársa gyilkosaival bújt egy takaró alá.

A Youtube.com-ra 2013. szeptember 6-án feltettek egy videofelvételt, amelyen McCain szűkebb hazájában, az Arizona állambeli Phoenix városházán szónokol a Szíria elleni háború szükségességéről, amikor elkezdődik a közönség pfujolása. Aki ma megnézi a kommenteket, nem hisz a szemének. Kivétel nélkül csak McCain elleni szidalmakból áll. Az első komment „hazaárulónak" nevezi. A második „cionista bábnak". A harmadik nyomorék felesége aljas elhagyójának. A negyedik a bankárok és hadiiparosok szolgájának. Az ötödik „hús-vér, pokolbeli ördögnek". A többi már-már idézhetetlen.

Az örök kérdés felmerül. Vajon kik McCain forrásai „a Putyinnal ágyba bújó neofasiszta Orbánról"?

Simonyi András csak a Huffington Post portálján több tucat cikket írt az orbáni-putyini párhuzamról. És ő messze nem az egyetlen hazai neokon szimpatizáns.

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes *főszerkesztő:* , Stoffán György. *Felelős szerkesztő:* Simon Ildikó. *Főmunkatárs:* Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: *Európai Idő, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1..* Tel./fax: *0267-318 895.* Honlap: *http://www.e-ido.com/* E-mail: *europai_ido@e-ido.com*

Terjesztés: *az Európai Idő Terjesztőhálózata.* Nyomda: *Tipotex Nyomda – Brassó*

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlen tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősek.